

Галина Вдовиченко

Ймовірність дощу нуль відсотків

У

місті, де Марко ще ніколи не був, на нього чекали банальні принади. Їх не раз обіцяла йому Світлана: поїдемо, пропонувала, до Львова, посидимо на відкритій терасі, замовимо запаш-

ної кави, нам видадуть картаті пледи, неодмінно картаті, вони рятуватимуть нас від вечірньої сирості. Падатиме дощ, от побачиш. Дощ, кава і плед — стандартний львівський набір. Ти ж любиш, мружилась Світлана, аби усе було за правилами, без несподіванок та імпровізацій.

Він часом не розумів, чи вона жартує-іронізує, а чи говорить серйозно. Чого це він любить, аби усе було за правилами? Без несподіванок та імпровізацій? Це якось навіть образливо звучить. Кожного разу виникає бажання запитати: що ти маєш на увазі?..

Насправді він аж ніяк не міг вирватися з Києва. На Різдво не вдалося, бо робота не відпускала, а тоді непомітно й весна промайнула. І от уже середина літа, а в нього й далі не складалося з тією поїздкою. А Світлана що? Вона поїхала без нього. З якоюсь малознайомою товаришкою. Тиждень після того минув, і от маєш, як навмисно, — йому нарешті випала нагода. Три вільні дні. Але тепер уже Світлана мала справи, і він гайнув до Львова сам-один, наче комусь щось доводив. Хіба не могла Світлана почекати на нього ще тиждень?

— Їдь-їдь, — сказала йому на прощання, — очі-щілинки, — он і дощ обіцяють...

Пропустив іронію повз вуха. Не був певен, що саме цього потребує — самотності, дощу та кави, але щось суттєве він таки мусив отримати. Бодай короткий перепочинок. Львів, запевняли його офісні знавці, гарантує розслабон за два-три дні наче за тиждень. Марко сподівався саме на це. На швидку дію випробуваних багатьма ліків. Якщо це місто може пригальмувати шалений лет невість куди, не знати вже й для чого, якщо воно може дати можливість перевести дух, Марко

готовий заради цього замовити маленьке помешкання (не готель, а саме помешкання) у середмісті, на площі Ринок, сісти у швидкісний денний потяг і зійти на незнайомому пероні. І мовчати весь час, переважно мовчати, не приймати жодних рішень, ні за що не відповідати, лише дивитися й слухати. Лише пити, їсти, спостерігати. І не думати про Світлану, не думати про їхні стосунки, які зайшли у глухий кут.

Іхав переконатися, чи станеться збіг очікувань із тим, що може запропонувати це хвалене місто. Бо геть усе останнім часом не складається, валиться з рук, тривожно на душі, наче збираються хмари, темніє й гримить, і чуєш, знаєш, що вже не втекти від зливи.

Який там дощ! Львів потопає у спекотному мареві, нагадуючи сонне приморське місто. Здавалося, зараз таксі заверне за ріг і над низьким муром із викришеним по кутах камінням сяйне смуга бірюзової прохолоди, до вух долинуть крики білих чайок і повіє солоним морським вітром. Таксист зупинив легковик під брамою на старій вулиці.

— Площа Ринок там, через двір, — махнув рукою, перехопивши погляд пасажира. — Це ваш будинок. Ми під'їхали з протилежного боку. Той самий номер, що вам потрібний, не сумнівайтесь.

Господині помешкання Марко зателефонував з-під брами, як і домовлялися. Вона вийшла

неквапом, підборіддя вгору, побрязчавши ключем від брами, погримівши засувом на ланцюгу. Власниця молодого голосу виявилася субтильною старунею в охайному вбранні, з пишною мушлею сивого волосся. Вона провела його затіненим подвір'ям-колодязем — Марко слідував за нею, підвівши голову. У квадраті неба напиналися вітрила простирадел. Вхід у помешкання просто з двору. Двері на першому поверсі, незамкнені. Як у дитинстві, коли мама й усі жінки двоповерхового дерев'яного будинку на Подолі виходили у двір вивішувати білизну, лише притуливши двері квартир.

— Ставте, ставте на бенкетку, вона для того й існує. — Господиня пропустила гостя вперед, м'яко тицьнула пальцем у його дорожню сумку, а тоді показала на низенький ослінчик, обтягнутий вицвілим оксамитом невизначеного кольору. Цей наказовий жест у її виконанні виглядав делікатно і навіть грайливо, і Марко слухняно залишив свою валізу, де було запропоновано.

Жодних сторонніх запахів у помешканні не вчувалося, натомість мерехтіло в очах від надміру дрібниць. Складені віяла, театральні біноклі, порожні карафки з-під парфумів, порцелянові статуетки, пуделка, бляшанки, поливана кераміка, бронза та олово, скляний канделябр у залишках воску, дві срібні ложечки... У двох кімнатках

та у крихітній кухні — полички та шафки з різними абищицями. Наче потрапив в антикварну крамничку.

Пані Зеня дала гостю можливість обдивитися, передала йому необхідну побутову інформацію, пояснивши, чим і як користуватися, й залишила на тумбочці у передпокої ключі від помешкання та від брами. Йти, натомість, не поспішала.

— Кави? — запропонувала. Не чекаючи відповіді, зняла з полички кавомлинок, старий, із потемнілого дерева, з висувною шухлядкою та відкидною лядою нагорі.

— Я не п'ю кави, — зупинив її Марко, — дякую.

— Тоді чи не бажаєте, прошу пана, чаю? — Бабуся не збиралася вступатися. — Смачного чаю з трав Знесіння, га? Ви такого чаю не куштували, запевняю вас.

— Знесіння? — перепитав Марко, беручи до рук барометр на високій дерев'яній ніжці. Стрілка-вказівник трималася біля позначки *stormy*. Поламаний. Марко повернув його на місце й опустився у масивне крісло, трохи не розрахувавши глибину, воно помітно просіло під вагою його тіла. Бачив з кімнатки господиню, вона поралась у крихітній кухні.

— Знесіння, — повторила пані Зеня, — район у Львові.

Срібна каравела гойднулася на її голові.